

digthed og saa, naar det er gjort, efterhaanden se at føre Folk trætte, indtil de til sidst sige: Siden det nu en Gang staar som en Rendsgerning, saa ere vi nødte til at sige ja dertil. Jeg bøjer mig ikke for denne Rendsgerning, som efter min Mening vilde være den største Ulykke for vort Fædreland. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa at udvilde, hvorfor jeg betragter Kjøbenhavns Befæstning som en Forkvalling af vort Forsvar, som en Fare for Hævdelsen af vor Neutralitet og ikke som nogen Betryggelse — der gives andre Steder og andre Lejligheder til at udvilde det; — men jeg hører til dem, som den ærede Ordfører sigtede til, da han sagde, at han ikke vilde gaa i Rette med dem, som tro paa at faa Befæstningen bort. Jeg tror paa denne Mulighed, jeg tror, at Tidens Udvikling gaar i den Retning, jeg tror ikke, det lykkes at faa denne Befæstning fuldført og faa den vedligeholdt saaledes ifølge Tidens Krav, at man vil følge med ogsaa her i Tinget, og saa er det, at vi have Krig paa ny. Jeg tror tværtimod paa Udviklingen, ogsaa af den ofte spottede Fredsbewægelse. Jeg er overbevist om, at den efterhaanden vil gaa videre og videre, brede sig mere og mere, og at den til sidst som en renfende Stormvind vil borttrænge det militaristiske Spindelvæv, som vi leve paa i disse Dage, men indtil det kommer saa vidt, vil det naturligvis gøre megen Skade, det vil virke som en Messusklædning, der vil sætte sine giftige Saar og tære Marv og Saft af Folket; den Fred, som man her ved slutter, vil efter min Mening kun være en meget stakket Vaabenstilstand; men idet jeg siger det, vil jeg dog med det samme betone, at det er ikke min Mening, at de, som nu blive overstemte her i Dag ved denne Lejlighed, nu skulle vise sig som desperate, slaa alt i Stykker og sige: Nu skal intet fremmes mere; jeg har altid vedkendt mig at være en Modstander af den saakaldte Visnepolitik. Folket kan ikke vente paa de Fremstridt, som kunne gøres, og jeg vil fremdeles være med til, at virke for ethvert gavnligt Reformarbejde, der kan føres igennem, fra hvilken Side det end kommer frem; men lige saa vist vil jeg modsætte mig enhver som helst Bevilling til yderligere Befæstelse af det militaristiske System, som navnlig har sin stærkeste Borg i Kjøbenhavns Befæstning, og dermed hænger jo sammen de øvrige Forslag, som ikke ere til Forhandling i Dag, men som man ikke kan undgaa at strejfe ind paa, og det er nærmest derom, jeg har taget Ordet. Det er gjort mig meget let, navnlig derved, at den højtærede Ordfører har betonet, at de ere uadskillige, saaledes at naar man kender

et Medlems Afstemning over dette første Punkt paa Flertallets Beslutning, saa følger Afstemningen over det følgende af sig selv. Ingen kan derfor være i Tvivl om, hvorledes min Stemme vilde falde, dersom jeg kunde være til Stede. Saaledes er min Betragtning af denne Sag, og i Kraft af den maa jeg stemme nej til Flertallets Forslag. Jeg har kun ønsket, at min Stilling maatte staa tilstrækkelig klar. Det vilde gøre mig meget ondt, om dette saakaldte Forslag, som nu bliver sluttet, maatte vise sig at hvile paa saa hul en Grund, at Kampen meget snart maa bryde op igen, men jeg kan ikke se anderledes paa det, end den bekendte General Döbeln ved Sutás, da han ligger i Senegen og er syg og siger: Giv mig et Middel, som gør mig rask for i Dag, selv om jeg i Morgen bliver syvfold værre. Saaledes ser jeg paa dette Forslag, og jeg stemmer derfor imod Flertallets Forslag og vil ogsaa stemme imod de andre Forslag, der ere uadskillige sammenfnyttede dermed.

Lauridsen: Jeg ser ikke rettere, end at dette Ting's gamle Høire og Ministeriet, naar nu Flertallets Indstilling foreligger som vedtaget, da har Grund til at ønske hinanden til Lykke, thi en saa fuldkommen Sejr paa ethvert Punkt som den, der er bunden for de Ansøelser, Ministeriet har hændet, saa vel i Forsvarssagen som med Hensyn til de konstitutionelle Strids spørgsmål, tror jeg, at Høire og Ministeriet, hvis de kunde udtale sig aabent, selv vilde indrømme, at de egentlig aldrig havde ventet. Forholdet er jo simpelt hen det, at Ting, som det er givet og erkendt fra alle Sider, at Ministeriet ikke kunde gennemføre under ordinære Forhold, som for Eksempel Kjøbenhavns Befæstning og hele den Fremgangsmaade, der er benyttet ved de provisoriske Love, anerkendes her ved en Rigsdagsbeslutning under et og anerkendes, ikke saaledes som tidligere Lovforslag, der have været fremme ad en omgaaende Vej, nej aldeles direkte og ligefrem. Fæstningen anerkendes Punkt for Punkt, den anerkendes i § 2, der opføres ligefrem Bevillinger til Kjøbenhavns Landbefæstning paa Folketingets Forslag og ligesaa til Middegrundsførtet, som dette Ting jo har været en ivrig og energisk Modstander af. Der er ikke Tale om nogen som helst Gaaen uden om Spørgsmaalet, nej, Flertallets Betragtninger gaar lige løs paa Spørgsmaalet. Godkendelse direkte af, at Fæstningen for Fremtiden skal være Basis for Landets Forsvar. Det er jo egentlig det, som Striden har drejet sig om. Forholdet har jo være